

Danielin kirja – sata kuusikymmentäkolme

Profetian paljastaminen: Danielin yhdestoista luku tarkastelussa

Jeff Pippenger

2024-03-28

Aloitamme nyt kulkea Danielin kirjan yhdeksätoista lukua läpi.

Minäkin seisoin meedialaisen Dareioksen ensimmäisenä vuotena vahvistaakseni ja tukeakseni häntä. Ja nyt minä ilmoitan sinulle totuuden. Katso, Persiassa on vielä nouseva kolme kuningasta; ja neljäs on oleva paljon rikkaampi kuin he kaikki; ja voimassaan rikkautensa kautta hän nostattaa kaikki Kreikan valtakuntaa vastaan. Sitten nousee mahtava kuningas, joka hallitsee suurella vallalla ja tekee mielensä mukaan. Mutta kun hän on noussut, hänen valtakuntansa murtuu ja jakautuu taivaan neljää tuulta kohti; eikä hänen jälkeläisilleen, eikä sen vallan mukaisesti, jolla hän hallitsi; sillä hänen valtakuntansa revitään pois, ja se joutuu muille kuin niille. Daniel 11:1–4.

Gabriel aloittaa ilmoittamalla Danielille, että hänkin toimi Dariuksen kanssa tämän ensimmäisenä hallitusvuotena, joka on se vuosi, jolloin Dariuksen veljenpoika, hänen kenraalinsa, valloitti Babylonin ja surmasi Belsassarin. Daniel saa tämän näyn Kyyroksen kolmantena hallitusvuotena, kymmenennen luvun ensimmäisen jakeen mukaan, joten Gabriel merkitsee sekä Dariuksen että Kyyroksen symboleiksi, jotka edustavat ”lopun aikaa”. Belsassarin ja Babylonin valtasi Meedo-Persian valtakunta vuonna 538 eKr.

”Kyyros piiritti Babylonin, jonka hän valloitti juonella vuonna 538 eKr., ja Belsassarin kuoleman myötä, jonka persialaiset surmasivat, Babylonin valtakunta lakkasi olemasta.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Vuonna 538 eKr. Daniel kirjoitti yhdeksännen luvun.

”Edellisessä luvussa [kahdeksannessa luvussa] muistiin merkitty näky annettiin Belsassarin kolmantena hallitusvuotena, vuonna 538 eKr. Samana vuonna, joka oli myös Daarioksen ensimmäinen, tapahtuivat tässä luvussa [yhdeksännessä luvussa] kerrotut tapahtumat.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Daarioksen ensimmäisenä vuonna, joka oli Belsassarin kolmas ja viimeinen hallitusvuosi, vuonna 538 eKr., Herra rankaisi kaldealaisten maata ja teki sen autioksi.

Ja koko tämä maa on tuleva autioksi ja kauhistukseksi, ja nämä kansat palvelevat Babylonian kuningasta seitsemänkymmentä vuotta. Ja on tapahtuva, kun seitsemänkymmentä vuotta on täyttynyt, että minä rankaisen Babylonian kuningasta ja sitä kansaa, sanoo Herra, heidän pahuutensa tähden, sekä kaldealaisten maata, ja teen siitä iankaikkiset autiot seudut. Jeremia 25:11, 12.

Kymmenennessä jakeessa Herra käyttää sanaa ”jälkeen”, johdattaessaan puheensa Babylonin rangaistukseen. ”Sen jälkeen”, kun Babylon on tehty autioksi, Herra toteuttaisi hyvän tekonsa

Jumalan kansan hyväksi.

Sillä näin sanoo Herra: Kun Babylonissa on kulunut seitsemänkymmentä vuotta, minä pidän huolen teistä ja toteutan teitä kohtaan hyvän sanani, palauttaessani teidät tähän paikkaan. Jeremian kirja 25:10.

Seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuus alkoi vuonna 606 eKr.

”Koska Daniel ymmärsi, että ne seitsemänkymmentä vuotta, jotka olivat alkaneet vuonna 606 eKr., olivat nyt lähestymässä päättymistään.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Seitsemänkymmentä vuotta kestänyt pakkosiirtolaisuus alkoi vuonna 606 eKr. ja päättyi vuonna 536 eKr., mikä oli kaksi vuotta Belsassarin kuoleman ja Babylonin hävityksen jälkeen vuonna 538 eKr. Se oli Kyyroksen kolmas hallitusvuosi. Gabriel sijoittaa Hiddekel-joen profetian Kyyroksen kolmanteen hallitusvuoteen ja aloittaa yhdenmentoista luvun kertomuksen viittaamalla Daareioksen ensimmäiseen hallitusvuoteen; näin tehdessään hän yksilöi kaksi täsmällistä vuotta. Vuodet 538 eKr. ja 536 eKr. olivat molemmat määrääikoja: vuosi 538 eKr. oli määrätty aika, jolloin seitsemääkymmentä vuotta koskevan profetian tuli päättyä, ja vuosi 536 eKr. oli määrätty profeetallinen aika, jolloin Herra, ”jälkeen” vuoden 538 eKr., täyttäisi hyvän tekonsa kansansa hyväksi.

Vuosi 538 eKr. ja vuosi 536 eKr. ovat molemmat määrääikoja, ja niitä edustavat kaksi historiallista henkilöä: toinen oli Meedian ensimmäinen kuningas ja toinen Persian ensimmäinen kuningas. Kirjaimellisen Israelin kirjaimellisessa Babylonissa viettämän seitsemänkymmenen vuoden vankeuden päättymisen edusti niitä tuhatta kahtasataa kuuttakymmentä vuotta, joiden ajan hengellinen Israel oli vankina hengellisessä Babylonissa, vuodesta 538 jKr. vuoteen 1798. Vuosi 1798 oli ”määräaika”, ja silloin alkoi ajanjakso, joka profeetallisesti tunnistetaan ”lopun ajaksi”. Vuodet 538 eKr. ja 536 eKr., joita esitetään ”määräaikana”, merkitsevät myös ajanjakson alkua, jota kuvataan ”lopun ajaksi”.

”Jumalan seurakunta maan päällä oli tämän pitkän, hellittämättömän vainon ajan yhtä totisesti vankeudessa kuin Babylonissa pakkosiirtolaisuuden aikana vangittuina olleet Israelin lapset.” Prophets and Kings, 714.

Kaikki profetia kohdistuu tarkemmin viimeisiin päiviin kuin niihin päiviin, joissa ne ensi kerran täyttyivät; siten vuosi 538 eKr. ja kuningas Darius sekä vuosi 536 eKr. ja kuningas Kyyros edustavat ”lopun aikaa” vuonna 1989, ja nämä kaksi kuningasta ovat esikuvia presidentti Reaganista ja ensimmäisestä presidentti Bushista. Vuodet 538 eKr. ja 536 eKr. edustavat tienviittoa, joka täyttyy siten, että molemmat vuosiluvut ymmärretään yhtä ja samaa tienviittoa edustaviksi. ”Lopun ajan” tienviitta koostuu kahdesta symbolista, ja toisinaan, kuten Reaganin ja ensimmäisen Bushin kohdalla, molemmat symbolit täyttyvät samana vuonna. Mutta tämä on poikkeus säännöstä, sillä ”lopun ajan” tienviitta Mooseksen aikana oli sekä Aaronin että Mooseksen syntymä, joita erotti kolme vuotta. Kristuksen historiassa se oli Johannes Kastajan ja Kristuksen syntymä, joita erotti kuusi kuukautta.

Antikristuksen historian yhteydessä ”lopun aika” oli vuosina 1798 ja 1799. Ranskan vallankumous on profetian aihe, ja se alkoi vuonna 1789 ja kesti kymmenen vuotta päättyen vuonna 1799, sille määrättyyn aikaan, aivan kuten 1798 oli määrätty aika. Yhdessä ne osoittavat pedolle annetun kuolinhaavan sekä myös naisen, joka istui pedon selässä ja hallitsi sitä. Darius oli se kuningas, joka voitti vihollisensa lähettämällä armeijansa ”muurin” läpi, ja hän edustaa Reagania, joka voitti vihollisensa murtamalla ”rautaisen esiripun” muurin. Kyyros edustaa ensimmäistä Bushia, sillä Kyyros tunnetaan Kyyroksena Suurena, ja George Bush vanhempi on suurempi Bush, kun taas jälkimmäinen Bush on pienempi Bush.

Sillä nämä kaksi kuningasta ja ne kaksi ajankohtaa, joita ne edustavat, ovat todellisuudessa yksi symboli. Toinen merkitsee niitä seitsemääkymmentä vuotta, joiden ajan Babylon hallitsi. Tuo seitsemänkymmenen vuoden ajanjakso saavutti määrättyyn aikansa vuonna 538 eKr., ja sitä edustaa Darius. Seitsemänkymmentä vuotta kestäneen vankeuden päättymisen saavutti määrättyyn aikansa vuonna 536 eKr., ja sitä edustaa Kyyros. Yhdessä ne edustavat ”lopun aikaa”, jolloin profeetallinen valo on määrä avata sineteistään. Vuonna 1798 Ilmestyskirjan neljäntoista luvun ensimmäinen enkeli saapui ”lopun aikaan”, ja sisar White sanoo, että tuo enkeli ”ei ollut kukaan vähäisempi henkilö kuin Jeesus Kristus”.

Kooreksen kolmantena hallitusvuotena Miikael, Jumalan kansan ruhtinas ja enkeleille arkkienkeli, astui alas ollakseen tekemisissä Kooreksen kanssa ja vahvistaakseen sen valon, joka johtaisi Kooreksen antamaan ensimmäisen niistä kolmesta käskykirjeestä, jotka sallivat Jumalan kansan palata Jerusalemiin ja rakentaa jälleen kaupungin, pyhäkön sekä kadut ja muurit. Tämä työ oli esikuva ensimmäisen ja toisen enkelin työstä, joka alkoi ”lopun aikana” vuonna 1798.

Mikaelin laskeutuminen lopun aikana Dareioksen ja Kyyroksen päivinä kuvasi ensimmäisen enkelin saapumista vuonna 1798, ja yhdessä ne merkitsevät saman enkelin saapumista ”lopun aikana” vuonna 1989. Vuosi 1989 aloitti ”lopun ajan” ajanjakson, ja se oli myös määrätty aika. Määrätty aika osoittaa profeetallisen ajanjakson päättymisen. Vuoden 1863 kapina, ensimmäisessä ”Kadešissa” nykyaikaiselle hengelliselle Israelille, oli sadan kahdenkymmenenkuuden vuoden ajanjakson alku, joka päättyi ”määrätyinä aikana” vuonna 1989. Sata kaksikymmentäkuusi on kymmenys eli kymmenesosa tuhannesta kahdestasadastakuudestakymmenestä, ja tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden päätyessä vuonna 1798 ensimmäisen enkelin liike saapui historiaan. Sadan kahdenkymmenenkuuden vuoden päätyessä vuonna 1989 kolmannen enkelin liike saapui historiaan.

Danielin kirjan yhdestoista luvun ensimmäisessä jakeessa Gabriel osoittaa huolellisesti ja täsmällisesti, että kuvattu historia alkaa Kyyroksesta lopun aikana vuonna 1989. Suuri Kyyros edustaa siinä suurempaa Bushia, jota seuraisi kolme kuningasta, ja sitten neljäs kuningas, joka olisi paljon heitä kaikkia rikkaampi. Näin ollen neljäs rikas kuningas, joka yllyttää koko Kreikan, on kuudes presidentti vuodesta 1989 lähtien.

Kymmenennen luvun tapahtumissa Daniel kuvataan surevana, ja surun kokemuksessaan hän muuttuu Kristuksen kuvan kaltaiseksi katsellessaan näkyä. Kahdenkymmenen yhden päivän suruaika edustaa kuoleman ajanjaksoa, joka päättyy ylösnousemukseen. Kymmenennessä luvussa

Miikael on tullut alas taivaasta, ja Juuda seitsemännessä jakeessa, kun Hän astuu alas, Hän herättää Mooseksen kuolleista. Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa Mooses (ja Elia) on surmattu, ja he ovat kuolleina kadulla kolme ja puoli vertauskuvallista päivää. Sitten Mooses (yhdessä Elian kanssa) herätetään kuolleista ”suurella äänellä”.

Ja kolmen ja puolen päivän kuluttua meni heihin Jumalasta lähtevä elämän henki, ja he nousivat jaloilleen; ja suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät. Ja he kuulivat suuren äänen taivaasta sanovan heille: Nouskaa tänne. Ja he nousivat ylös taivaaseen pilvessä; ja heidän vihollisensa näkivät heidät. Ilmestys 11:11, 12.

Ylösnousemuksen aikaansaava ”suuri ääni” on ylienkelin ääni, ja ylienkeli on Miikael.

Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuullessa; ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. 1. Tessalonikalaiskirje 4:16.

Se historia, jossa Mooses ja Elia murhataan ja herätetään henkiin, on sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen historia. Tuo historia alkoi 11. syyskuuta 2001 Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin ”ensimmäisestä äänestä”, jonka sisar White yksilöi saapuvan silloin, kun New Yorkin suuret rakennukset syöstiin maahan. Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ”toinen ääni” kuuluu pian tulevan sunnuntailain yhteydessä, jolloin Jumalan toinen lauma kutsutaan ulos Babylonista. Juuri tuossa historiassa, sinetöimisen historiassa, Daniel esitetään muutettavan Kristuksen kuvan kaltaiseksi katselemalla ”marah”-näkyä, joka on ”mareh”-näyn feminiininen ilmaus. Se on ”kausatiivinen” näky, joka ”saa aikaan” sen, että katseltu kuva toistuu niissä, jotka sitä katselevat.

Tuo sinetöimisen historia ja Danielin muutos kymmenennessä luvussa sisältää Mikaelin alaslaskeutumisen silloin, kun Hän herättää kuolleista ja muuttaa ne, joita Mooses, Elia ja Daniel edustavat. Hän toteuttaa ylösnousemuksen ylienkelin ”suurella äänellä” ja näin tuo esiin kolmannen ”äänen”, ensimmäisen ja viimeisen äänen välissä; nämä molemmat ovat sama ääni, sillä ne ovat kumpikin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ääni. Keskimmaisessa äänessä kapina tulee esiin kuvattuna, sillä kun Mikael herätti Mooseksen, Hän ei väitellyt saatanan kanssa, vaikka saatana, kapinan alkuunpanija, oli siellä vastustamassa.

Mutta ylienkeli Mikaelkaan, kun hän riidellessään paholaisen kanssa väitteli Mooseksen ruumiista, ei rohjennut lausua tätä vastaan herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: ”Nuhdelkoon sinua Herra.” Juud. 7.

Sinetöimisen ajan alku, joka alkoi 11. syyskuuta 2001 ja päättyy pian tulevaan sunnuntailakiin, on merkitty ”Totuuden” sinetillä, sillä tuon ajanjakson keskivaiheilla, heinäkuussa 2023, ylienkelin suuri ääni alkoi työn Kristuksessa kuolleiden ylösnousemukseksi, niiden, jotka valitsevat kuulla Hänen keskimmäisen äänensä. Huomaa, että vuosi 2023 tulee kaksikymmentäkaksi vuotta vuoden 2001 jälkeen, ja kaksikymmentäkaksi on kymmenesosa kahdestasadastakahdestakymmenestä, joka on jumaluuden ja ihmisyyden välisen yhteyden vertauskuva ja myös ennalleenasettamisen vertauskuva.

Heinäkuussa 2023 tuo väkevä enkeli, joka ei ole kukaan muu kuin Jeesus Kristus ja joka on Totuus, joka on myös Mikael ja joka on Alfa ja Omega, laskeutui kädessään sanoma. Hänen kädessään oleva pieni kirja on se osa Danielin kirjaa, joka oli sinetöity viimeisiin päiviin asti.

”Ilmestyskirjassa kaikki Raamatun kirjat kohtaavat toisensa ja päättyvät. Tässä on Danielin kirjan täydennys. Toinen on profetia; toinen ilmoitus. Se kirja, joka sinetöitiin, ei ole Ilmestyskirja, vaan se osa Danielin profetiaa, joka liittyy viimeisiin päiviin. Enkeli käski: ’Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti.’ Daniel 12:4.” Apostolien teot, 585.

Danielin profetiasta se osa, joka liittyy viimeisiin päiviin, on yhdestoista luku. Se on yhdestoista luvun kuusi viimeistä jaetta, mutta vielä tarkemmin ne luvussa esitetyt tarinat, jotka toistetaan näissä kuudessa viimeisessä jakeessa.

”Meillä ei ole aikaa hukattavana. Ahdistavat ajat ovat edessämme. Maailmaa kuohuttaa sodan henki. Pian toteutuvat ne ahdistuksen kohtaukset, joista profetioissa on puhuttu. Danielin kirjan yhdennentoista luvun profetia on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä. Suuri osa siitä historiasta, joka on tapahtunut tämän profetian täyttymyksenä, tulee toistumaan.” Manuscript Releases, numero 13, 394.

Danielin yhdestoista luvun kuudestoista jae havainnollistaa historiaa, joka toistuu jakeessa neljäkymmentäyksi, sillä siinä pohjoisen kuningas seisoo Ihanassa maassa. Jakeen kuusitoista historia osoittaa hetken, jolloin roomalainen kenraali Pompeius vei Juudan ja Jerusalemin vankeuteen.

Mutta se, joka käy hänen kimppuunsa, tekee oman tahtonsa mukaan, eikä kukaan voi kestää hänen edessään; ja hän asettuu ihanaan maahan, joka hävitetään hänen kätensä kautta. Daniel 11:16.

Aion käyttää tätä jaetta ankkurina tarkastellessamme tätä jaetta edeltäviä jakeita, joten asetan tämän ymmärryksen ensin paikalleen. Tarkoituksemme on osoittaa, että se historia, joka seuraa Aleksanteri Suuren valtakunnan hajoamista jakeissa kolme ja neljä, alkaa vuonna 1989 ja tunnistaa sitten nykyisen Ukrainan sodan, Putinin voiton lännen voimista sekä Putinin sitä seuraavan tappion, joka johtaa jakeeseen kuusitoista.

Vaikka Egypti ei voinut kestää pohjoisen kuninkaan Antiokhoksen edessä, ei Antiokhos voinut kestää roomalaisten edessä, jotka nyt tulivat häntä vastaan. Yksikään valtakunta ei enää kyennyt vastustamaan tätä nousevaa mahtia. Syyria valloitettiin ja liitettiin Rooman valtakuntaan, kun Pompeius vuonna 65 eKr. riisti Antiokhos Asiaticukselta hänen omaisuutensa ja alisti Syyrian Rooman provinssiksi.

”Saman vallan oli määrä myös asettua Pyhään maahan ja kuluttaa se. Rooma liittyi liiton kautta Jumalan kansaan, juutalaisiin, vuonna 161 eKr., mistä ajankohdasta lähtien sillä on huomattava sija profeetallisessa aikataulussa. Se ei kuitenkaan saanut Juudeaa lainkäyttövaltansa alaisuuteen varsinaisen valloituksen kautta ennen vuotta 63 eKr.; ja silloin seuraavalla tavalla.

”Kun Pompeius palasi sotaretkeltään Pontoksen kuningasta Mithridatesta vastaan, kaksi kilpailijaa, Hyrkanos ja Aristobulos, kamppaili Juudean kruunusta. Heidän asiansa tuli Pompeiuksen käsiteltäväksi, ja tämä havaitsi pian Aristobuloksen vaatimusten vääryyden, mutta halusi lykätä asiassa annettavaa ratkaisua siihen saakka, kunnes hänen kauan toivomansa sotaretki Arabiaan olisi päättynyt, luvaten sitten palata ja järjestää heidän asiansa sen mukaan kuin näyttäisi oikealta ja kohtuulliselta. Aristobulos, oivaltaen Pompeiuksen todelliset ajatukset, kiirehti takaisin Juudeaan, aseisti alamaisensa ja valmistautui tarmokkaaseen puolustukseen, päättäneenä kaikista vaaroista huolimatta pitää kruunun, jonka hän ennalta näki tuomittavan toiselle. Pompeius seurasi pakolaista läheltä. Hänen lähestyessään Jerusalemiä Aristobulos, alkaen katua menettelyään, tuli häntä vastaan ja koetti sovittaa asian lupaamalla täydellisen alistumisen ja suuria rahasummia. Pompeius hyväksyi tämän tarjouksen ja lähetti Gabiniuksen sotilasosaston johdossa vastaanottamaan rahat. Mutta kun tuo kenraaliluutnantti saapui Jerusalemiin, hän havaitsi portit suljetuiksi edessään, ja muurien päältä hänelle ilmoitettiin, ettei kaupunki pitäytyisi sopimuksessa.

”Pompeius, jottei häntä tällä tavoin petettäisi rankaisematta, pani Aristobuloksen, jota hän oli pitänyt luonaan, kahleisiin ja marssi heti koko sotajoukkonsa kanssa Jerusalemiä vastaan. Aristobuloksen kannattajat tahtoivat puolustaa paikkaa; Hyrkanoksen kannattajat taas avata portit. Koska jälkimmäiset olivat enemmistönä ja pääsivät voitolle, Pompeius sai vapaan pääsyn kaupunkiin. Tämän jälkeen Aristobuloksen kannattajat vetäytyivät temppelivuorelle, yhtä päättäväisinä puolustamaan sitä paikkaa kuin Pompeius oli päättänyt vallata sen. Kolmen kuukauden kuluttua muuriin tehtiin hyökkäykseen riittävä aukko, ja paikka vallattiin miekan terällä. Seuranneessa hirvittävässä verilöylyssä surmattiin kaksitoista tuhatta henkeä. Oli sydäntä särkevä näky, huomauttaa historioitsija, nähdä pappien, jotka olivat tuolloin jumalanpalvelustehtävissä, rauhallisin käsin ja horjumattomin mielin jatkavan totuttua palvelustaan, ilmeisen tietämättöminä hurjasta melskeestä, vaikka heidän ympärillään heidän ystäviään annettiin teurastettaviksi ja vaikka usein heidän oma verensä sekoittui heidän uhriensa vereen.”

”Saatettuaan sodan päätökseen Pompeius hajotti Jerusalemin muurit, siirsi useita kaupunkeja Juudean hallintovallan alaisuudesta Syyrian alaisuuteen ja määräsi juutalaisille veron. Näin Jerusalemi joutui ensimmäisen kerran valloituksen kautta sen vallan käsiin, jonka oli määrä pitää ”ihana maa” rautaisessa otteessaan, kunnes se oli sen perin pohjin hävittänyt.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

हम इस अध्ययन को अपने अगले लेख में जारी रखेंगे।

Se seikka, ettei Jumalan kansan keskuudessa ole kiistaa eikä kuohuntaa, ei ole pidettävä ratkaisevana todisteena siitä, että he pitävät lujasti kiinni terveestä opista. On syytä pelätä, etteivät he selvästi erota totuutta erehdyksestä. Kun Raamatun tutkimisen kautta ei nouse esiin uusia kysymyksiä, kun ei synny mielipide-eroja, jotka saattaisivat ihmiset tutkimaan itse Raamattua varmistaakseen, että heillä on totuus, silloin monet nykyään, niin kuin muinaisina aikoina, pitäytyvät perinnäissääntöihin ja palvovat tietämättä, mitä palvovat.

”Minulle on näytetty, että monet, jotka tunnustavat tuntevansa nykyisen totuuden, eivät tiedä, mitä he uskovat. He eivät ymmärrä uskonsa todistusaineistoa. Heillä ei ole oikeaa käsitystä

tämän ajan työstä. Kun koetuksen aika tulee, on nyt toisia saarnaavia miehiä, jotka silloin, tarkastellessaan omaksumiaan kantoja, havaitsivat, että on monia asioita, joille he eivät kykene antamaan tyydyttävää perustelua. Ennen kuin heitä näin koeteltiin, he eivät tunteneet suurta tietämättömyyttään. Ja seurakunnassa on monia, jotka pitävät itsestään selvänä, että he ymmärtävät, mitä uskovat; mutta ennen kuin kiista syntyy, he eivät tunne omaa heikkouttaan. Joutuessaan eroon samanuskoisista ja pakotettuina seisomaan yksin ja erillään selittämään uskoaan he hämmästyvät nähdessään, kuinka sekavia heidän käsityksensä ovat siitä, minkä he olivat hyväksyneet totuutena. Varmaa on, että keskuudessamme on tapahtunut luopumista elävästä Jumalasta ja kääntymistä ihmisten puoleen, niin että inhimillinen on asetettu jumalallisen viisauden sijalle.

”Jumala herättää kansansa; jos muut keinot pettävät, heidän keskuuteensa tulee harhaoppeja, jotka seuloivat heitä erottaen ruumenet vehnästä. Herra kutsuu kaikkia, jotka uskovat Hänen sanaansa, heräämään unesta. Kallisarvoista valoa on tullut, juuri tähän aikaan soveltuva. Se on Raamatun totuutta, joka osoittaa vaarat, jotka ovat aivan edessämme. Tämän valon tulisi johdattaa meidät ahkeraan Raamatun tutkimiseen ja mitä tarkimpaan niiden käsitysten tutkimiseen, joista pidämme kiinni. Jumala tahtoo, että kaikki totuuden näkökohdat ja kannat tutkitaan perusteellisesti ja hellittämättömästi, rukouksen ja paaston kera. Uskovien ei tule levätä otaksumusten ja epämääraisten käsitysten varassa siitä, mikä muodostaa totuuden. Heidän uskonsa tulee olla lujasti perustettuna Jumalan sanaan, jotta koetuksen ajan tullessa ja heidän joutuessaan neuvostojen eteen vastaamaan uskostaan he kykenisivät antamaan syyn siihen toivoon, joka heissä on, sävyisyydellä ja pelolla.

”Kiihdyttäkää, kiihdyttäkää, kiihdyttäkää. Niiden aiheiden, joita esitämme maailmalle, tulee olla meille elävää todellisuutta. On tärkeää, että puolustaessamme oppeja, joita pidämme uskon perustavanlaatuisina uskonkappaleina, emme milloinkaan salli itsemme käyttää perusteluja, jotka eivät ole täysin päteviä. Ne saattavat kyetä vaintamaan vastustajan, mutta ne eivät kunnioita totuutta. Meidän tulee esittää päteviä perusteluja, jotka eivät ainoastaan vaienna vastustajiamme, vaan kestävät mitä lähimmän ja tarkimman tutkistelun. Niiden kohdalla, jotka ovat harjaannuttaneet itseään väittelijöiksi, on suuri vaara, etteivät he käsittele Jumalan sanaa oikeudenmukaisesti. Kohdatessamme vastustajan meidän tulee vilpittömästi pyrkiä esittämään asiat sellaisella tavalla, että hänen mielessään herää vakaumus, sen sijaan että pyrkisimme ainoastaan vahvistamaan uskovien luottamusta.”

”Olkoonpa ihmisen älyllinen edistys kuinka suuri tahansa, älköön hän hetkeksikään ajatelko, ettei perinpohjaiselle ja jatkuvalla Raamatun tutkimiselle suuremman valon saamiseksi olisi tarvetta. Kansana meitä kutsutaan yksilöinä olemaan profetian tutkijoita. Meidän tulee valvoa vakavalla hartaudella, jotta voisimme havaita jokaisen valonsäteen, jonka Jumala meille esittää. Meidän on tavoitettava totuuden ensimmäiset kajastukset; ja rukouksellisen tutkimisen kautta voidaan saada kirkkaampaa valoa, joka voidaan tuoda toisten eteen.

”Kun Jumalan kansa on huoleton ja tyytyväinen nykyiseen valoonsa, voimme olla varmat siitä, ettei Hän katso siihen suosiollisesti. Hänen tahtonsa on, että he alati kulkisivat eteenpäin vastaanottamaan sitä lisääntyvää ja yhä lisääntyvää valoa, joka loistaa heille. Seurakunnan nykyinen asenne ei miellytä Jumalaa. On tullut itseriittoinen itsevarmuus, joka on johtanut

heidät tuntemaan, ettei enempää totuutta ja suurempaa valoa tarvita. Elämme aikaa, jolloin Saatana toimii oikealla ja vasemmalla, edessämme ja takanamme; ja kuitenkin me kansana nukumme. Jumala tahtoo, että kuuluu ääni, joka herättää Hänen kansansa toimintaan.”

Testimonies, osa 5, 707, 708.